

En tragisk gyserhistorie.

Ja, som overskriften siger, har jeg oplevet den værste gyser i min tid som opdrætter (Har aldrig set noget lignende, hverken med hundene eller kattene)

Min dejlige hunkat, Felixissimus' Li-li Li, blev parret i maj med en rigtig fin hunkat, Imladris Indil Harmat. Der er ikke mange i avl efter denne hunkat, så disse linier ville virkelig være værd at se på som på potentiel avlsmateriale. Og han kunne måske bære cinnamon.

I naturen "smider" kattedyrene deres fostre, hvis situationen er helt umulig.....

Vi har igennem laaaaaang tid haft håndværkere både ude og inde på vores hus. 4 uger før Li-li Li's termin skulle taget brækkes ned. Det larmer MEGET, så jeg ville i min gode tro lige lukke kattene væk i et rum, den dag, det værste stod på. Det skulle jeg ikke have gjort.

Da jeg kom hjem fra arbejde, så jeg at Li-li Li blødte helt vildt. Åh nej, af sted til dyrlægen. Jeg var sikker på, at det nok var slut nu med killinger.

Dyrlægen spurgte, om jeg skulle bruge den her kat til avl, og selvfølgelig var svaret hunkat "alive" før alt andet. Men min dyrlæge sagde, at vi da kunne scanne og se, hvordan situationen var. Da jeg kom tilbage 3 timer senere, var svaret: "Ja, hun aborterer, men der er killinger tilbage i hende. Skal vi åbne, eller give medicin og se til i morgen????? Pyha, men ok, en dag er ikke meget, så jeg tog den beslutning, at nu når feberen var slået ned i løbet af 3 timer, skulle vi lige se til dagen efter.

Næste dag havde Li-li Li stadig ingen feber og blødningen var stoppet. Så vi blev enige om 10 dage med antibiotika.

En uge efter blødte hun igen, men der var stadig killinger. Li-li Li var slet ikke syg (feber, mangel på appetit osv.), så vi blev enige om at forlænge antibiotikabehandling, indtil killingerne var kommet.....

Sådan gik de 4 uger op til fødslen, blødning- pause - blødning - pause. Dyrlægen mente nok, at der var 0 chance for, at hvad der havde været

ikke var i live, men vi havde mærket liv op til 4 dage før fødselstidspunktet.

Fødslen gik i gang planmæssigt på dag 65. Der kom først 2 fostre på størrelse med en fugleunge - to tørre moderkager.. Et par timer senere 2 lidt større fostre i sækkene,

men slet ikke færdige. Tydeligt at de var døde senere end de to første. Mormissen faldt til ro, og vi tænkte ok, det fik en chance. Næste morgen var hun MEGET urolig igen. Dagen i forvejen kunne jeg have svoret, at der ikke var flere killinger, men vi måtte af sted i hast til dyrlæge igen.

Billeder og undersøgelse viste, at der stadig var "noget" tilbage, men at passagen var lukket.

Eneste mulighed var nu kejsersnit..... 1½ time senere ringede dyrlægen, at jeg godt kunne hente min Li-li Li kat. Der havde været to næsten færdige killinger - døde - men meget større end de første der kom ud.

OG EN LEVENDE, fuldstændig sund og færdig.

Det var da et mirakel

Tænk hvis jeg havde åbnet hende 4 uger før, så havde den ikke haft chancen.

Men Li-li Li havde ingen mælk, så chancen for at den her ville overleve, var ikke stor.

Status er: efter 3 dage med KMR, fik den lille pattet mor op.

En uge efter forløsnings, med vægttab, KMR, havde den fordoblet sin vægt, fået øjne og så ud til at være klar til at indtage verden.

Men et mareridt det har været. Vi regnede ud, at det passede tidsmæssigt og størrelsemæssigt med, at killingerne indeni er døde med en uges mellemrum

Den lille kæmpede fire uger for at klare at holde fast i livet, men tabte kampen.

Teorien er, at hun havde en hjerne-defekt. Det var ikke til at se, da hun "bare" lå og pattede. Men da hun som 4 ugers killing ikke rigtig "legede", tænkte vi i første omgang, at det var normalt, da hun jo ikke havde nogle søskende at lege med og stimuleres af. Hun prøvede jo lidt at daske til mormissen.

Hun så jo lidt pudsig ud, hvilket vi har set før, men har rettet sig.

Hun havde "øjne" dagen efter hun var født. Det blev værre for hver dag. Men pludselig kl. 4 søndag morgen, lå hun i spasmer.

Vi troede først, at det evt. var, fordi hun var dehydreret. Men efter dyrlægen havde givet hende væske, stesolid og forsøgt med KMR i løbet af søndagen, blev det bare værre. Så nok en skade, der allerede var opstået. Det var jo også en mærkelig historie.

Vi blev enige om, at det ikke var etisk forsvarligt at holde liv i hende, selv om det følelsesmæssigt næsten ikke var til at bære.

Obduktion valgte vi fra. Svangerskabet, fødslen og tiden efter gjorde, at vi valgte at sige stop.

Jeg er nu blevet overbevist om, at når kattene i første omgang selv forsøger at lade naturen råde, så skal jeg lytte til det.

Birthe Sørensen
www.felixissimus.dk